

VALLGORGUINA

Entre el Montseny i el mar, el Corredor i Montnegre, un poble uneix topogràficament a dos de veïns, Sant Celoni i Arenys de Munt, i aquest poble és la nostra aimada Vallgorguina.

Poble de valls i margedes, de turons i serralades abruptes, plens de torrents que canten la eterna cançó del cristall plorat per la terra assaonada, ofrenant incessantment les seves aigües al xamós jardí de la vall camperola.

Poble de primaveres exuberants en bellesa i promeses per la policromia de les flors múltiples que l'honoren amb el seu èxtasi. Cants de vida i alegria en els conreus i paisatges esmeragdins, com si tinguessin enveja del verd-blau del cel i de les praderes.

Per això no és extrany que els amics de la vida apacible i sossegada rural l'escolleixin per a devotament gaudir de les delectances variades i salúbriques dels seus aïmats privilegis.

Encant de belleses històriques com són les runes de la Església vella, Casa Vilà, Santa Eulària, Pedra gentil, i punt convergent dels turistes. Fins els celtes amb comunitat amb els ibers (primers pobladors d'Ibèria) escolliren per erigir un altar als seus Déus una serralada de pins del nostre poble on el seu verdor sembla con-nuïar-se amb l'infinit.

Poble que no hi falten entitats benèfiques i recreatives i de fàcil comunicació amb la ciutat, acaronat els istius per la joliva colònia que amb el seu caràcter urbà li porta la ciutat en el camp, tot en contrast falaguer amb els seus usos i costums.

Quan arriba la verema tranquil·la, que les aurenets marxen amb els estiueijants, venen els tords, els tudons i les becades i retornen els pastors amb sos respectius remats a poblar els boscos de pinedes, suredes i alzinars; allavors també el rovelló i l'albarenc comencen a treure el caparró, i cauen els aglans i les castanyes.

No cal dir que el bosc torna a viure una primavera en tardor, quan el bel dels anyells unit als crits dels boletaires; el tinc-tinc, de les esquelles amb les cantades romàntiques de porquers i rabadans, que tot pren un caire gentil d'ègloga galàica, i es que la selva li prodiga la seva ànima ben dolçament i en misteriós cobeig.

Vallgorguina, per excel·lència popular, com tots els pobles catalans...; plena de fontanes ombriues i renomades, de flors, aucells i noies rialleres; de paisatges variats, de campinya i vinyes ufanoses... Vallgorguina, poble poètic, fort i rebeld, inspiració de l'artista.

Heus-aquí el que és nostra petita pàtria.

JOAQUIM GRAS QUERA

(Presentalla del Programa de la Festa Major de Vallgorguina).

Bocetos al Carbón

MUCHACHAS CELONESAS

Srta. ROSITA DOMENECH

Morena singular, de ojos muy negros,
y esbelto talle de mujer romana,
de boca como estuche de amapolas
donde brillan las perlas más preciadas.

Tiene tu cuerpo de armonía suma
la gracia y la belleza combinadas,
de Schuman los suspiros melodiosos,
y de Bécquer las rimas inspiradas.

Humilde como flor de violeta
vibra en tu ser la esencia más cristiana,
y es tu espíritu un rayo luminoso,
que la Venus de Milo ambicionaría.

J. MARVI

Expontánea

*Al formidable profesor de clarinete Sr. Nori,
con religiosa veneración.*

Señor: Un mal poeta que viene a saludaros
Y que de vuestro arte oyó la belleza suma,
Quiere, con este canto, un momento ensalzaros,
Y perdonad, si osó, atrevido, alabaros,
Requiriendo para ello las rimas de mi pluma.

De San Celoni quiero que guardéis esta palma,
Vertida en estas líneas que copió en el papel;
Yo, cuanto digo, sale del fondo de mi alma
Y sería un ingrato, perdería la calma,
Si os marchárais sin daros este humilde laurel.

Sin darme cuenta cómo, se han juntado mis manos
Para aplaudir el arte de vuestra ejecución;
Al son de vuestras notas nos sentimos hermanos,
Y aplaudiendo, aplaudiendo, descubiertos arcanos
Por vos, brotaba nuestro aplauso de dentro el corazón.

Y todo se alegraba, y todo sonreía,
Evitando el más leve ruido que os inquiete,
Mientras yo me extasiaba frente a tanta armonía,
Y vivía la vida de la bella poesía
Que prodigo esparcíais con vuestro clarinete.

Son estas pobres rimas, premio a vuestro trabajo,
Y un nuevo aplauso mío que os tributo con fé:
Si lo amáis, recogedlo, que aunque viene de abajo
Es la expresión sincera de artista que habla, bajo
La inspiración de un arte que recogido he.

Ya basta, Sr. Nori, porque temo cansaros;
Hacia vos me ha atraído potente y fuerte lazo
Que me hizo escribir esto, solo para ensalzaros.
Y ¡perdón!, repitiendo, por querer alabaros,
Va, con este mensaje, mi cordial abrazo...

JOSÉ M.ª SESERAS Y DE BATLLE

Impremta Grivé i Masó : San Celoni